

מסורת הש"ס

(א) תוספתא דכלים ב"ק פ"א ה"ט, (ב) [חולין מ"ט], (ג) [פסחים ה"ט], (ד) [ע"א ג'] (א) [ש"ס], (ב) [ש"ס], (ג) [ש"ס] (א) [ש"ס] (ב) [ש"ס] (ג) [ש"ס] (ד) [ש"ס] (ה) [ש"ס] (ו) [ש"ס] (ז) [ש"ס] (ח) [ש"ס] (ט) [ש"ס] (י) [ש"ס] (יא) [ש"ס] (יב) [ש"ס] (יג) [ש"ס] (יד) [ש"ס] (טו) [ש"ס] (טז) [ש"ס] (יז) [ש"ס] (יח) [ש"ס] (יט) [ש"ס] (כ) [ש"ס] (כא) [ש"ס] (כב) [ש"ס] (כג) [ש"ס] (כד) [ש"ס] (כה) [ש"ס] (כו) [ש"ס] (כז) [ש"ס] (כח) [ש"ס] (כט) [ש"ס] (ל) [ש"ס]

תורה אור השלם

1. ויקרא הכהנים לפניהם בית ה' לטהרה וירוציאו את כל השמאה אשר מצאו בהיכל ה' לחרצו בית ה' ויחבקלו הקדשים להוציא להלך קדרון הוציאו: דברי הימים ב כט טו 2. אך אל המזבח לא יבאו ואל המזבח לא יבאו כי מזה בו ולא יחלל את מקדשי בני אנוכי ה' מקדשם: ויקרא א כב טו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ויבאו הכהנים לפנימה: (ב) ד"ה דהא אישתרי וכו' מקדשי הקדשים גרוי לא יגש כי מזה בו וסמך ליה אקרא: (ג) ד"ה המשמות וכו' מתחילת הסי' וקמך כי מ"ה ממש הטועין ממני טועי המנה: (ד) ד"ה קשירה וכו' מנשיה גזר שאל: (ה) תוס' ד"ה איך יומן וכו' תמנא ומפליג בין מכנים למוציא להין חילוק:

רב ניסים גאון

טמא נכנס דהא אישתרי בעבודת הציבור. כפי א' מסכת יומא גרסי' איתמר טומאת המת רב נסמן אמר היתה היא בצבור. ואסיקנה לה טומאת המת בצבור רחמנא שרייה. ותניא ונשא אהרן את עון הקדשים וכי איהו עון הוא נושא אם עון פיגול וכו', ונשא אינו נושא אלא עון טומאה שהותרה מפלה בצבור. ובמסכת פסחא כפר' אלו דברים פסח דוחין את השבת גרסי', ופסה גופיה מנא לך כולי', יכול לא יהו עושין את השינוי אלא טמאין וכו'. אלא הכי קאמי' אינו נדחה לפסח שנינו אלא עושין בטומאה, וציבור נמי דעביד בטומאה בטמא נפש אבל בשאר טמאות לא. ובפר' כיצד גזלין שנינו נטמא קהל או רובו או שהיו הכהנים טמאין והקהל טהור יעשה בטומאה. בעל מום נכנס דהא אישתרי באכילת קדשים. והו' מן התורה, דכתיב כל איש אשר בו מום מוציאו מכהן. לחם אלהיו מקדשי הקדשים וכן הקדשים יאכל. סליקא לה מסכתא דעירובין בסיעתא דשמאי. ברוך גותן ליעקב כח

משלך נתן לך. ר' שמעון אומר התם קאי בהא דתנן מי שהחשיך חרוץ לתחום אפילו אמה אחת לא יכנס. רבי שמעון אומר אפי' חמש עשרה אמה יכנס, רבי שמעון אומר אפי' חמש עשרה אמה יכנס. גם דבריו הללו במשנה זו משיב [על] שאמר תנא קמא קורשין. א"ל קשרה דאתאי לירי חייב חטאת גזרו בה רבנן, עניבה דלא קשריה היא ולא אתאי לירי חייב חטאת, אלא משום שבות לא גזרו בה רבנן. דכל מקום דהיתיר לא היתירי שם אלא מקום שהוא מותר וזה שגזרו עליו משום שבות הוא, אבל במקום איסורא דאורייתא לא.

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

קה

עין משפט גדר מצוה

אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו. פירש קונטרס שזה לתוך דכולי עלמא מכנים שרץ חייב ולענין הולאת טומאה פליגי ותימה דלכאורה איין חילוק דליי מכנים שרץ חייב הוא הדין דמוזר להוליא מוישלחו מן המחנה דכל היכא דקרינן לא יטמאו את משכני קרינן וישלחו ור"כ מנאי טעמא דמתן דלמנר מעזרה לא ונראה דמילתא באפי נפשה היא ולא קאי לדמייה האי דקאמר לעיל כתנאי (א) ופליגי בין דמכנים בין דמוציא להין חילוק דפירשנו אלא לא למסוכי קרא למאן דלמנר חייב ולמאן דלמנר פטור:

מוסף רש"י

מי שהחשיך חרוץ לתחום. שהוא לא צורך ומשכני לו מוח לתמוס (דע"ל ב.). אפילו חמש עשרה אמה. לאו דוקא ט"ו אמה. שאין המשרחות. מודדי התמומן לעירות ועושין סימן למוח המחוס. מוציין את המדות. להציב הסימן סמוך אלפיס, אלא מוציין אותו מן אלפיס, מפני הטועים. מפני טועי המנה שאלו מכירים את הסימן ועשמים להלך להלך ממנו וחזרין ולא ארשייה. ל"א אהו נקט, וטועי המנה אלה המשותות הקובצין התמומן ואמרין ככלד מעבדן (לע"ל ט:): אין להוציא חבל של תמשות אמה, איכעסי וכל כליש יע לאלפיס וכל חבל וחבל מתמעט שני לחיות. שיה מופס מתאן זה תופס כהאן והאחרת תופס וזה אלפיס הכי פי' שפחות ומ' אלכנות העלון עימיהן שפוחים, הכי תמשות עימיהן שפוחים שפוח טעיה. אמנת (דע"ל ב.). הדרן עלך מסכת עירובין

אמר ר' שמעון יכנס. והכי קאמר ליה רבי שמעון לתנא קמא אע"פ שמיקל אני במחשיך מוח לתמוס מחמיר אני בנימת הכנור דהתם לאו קולא הוא אלא משלך נמנו לך וגם כאלו לא נמנו לך אלא משלך דהיינו עניבה דהוה דבר המותר וס' דנטר עד כהא משום דעיי לאסוקי מילי דנמקדש אצל לא צמדינה:

הדרן עלך המוצא תפילין

וסליקא לה מסכת עירובין

אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו ויבאו הכהנים לפנימה בית ה' לטהר וירוציאו את כל הטומאה אשר מצאו בהיכל ה' לחרצו בית ה' ויקבלו הלויים להוציא להלך קדרון חוצה מר סבר מוצאתני בעזרה בלויים טומאה בעזרה ליכא ומר סבר עד היכא דלא אפשר בלויים מפקי כהנים השתא דאפשר בלויים תו לא מטמאי כהנים (א) תנו רבנן ה' הכל נכנסין בהיכל לבנות לתקן ולהוציא את הטומאה ומוצאו בכהנים אם אין שם כהנים נכנסין לויים אין שם לויים נכנסין ישראלים ואידי ואידי טהורין אין טמאין לא אמר רב הונא רב כהנא מסייע כהני דתני רב כהנא מותר שנאמר אך אל הפרוכת לא יבא יכול לא יהו כהנים בעלי מומין נכנסין בין האולם ולמזבח לעשות ריקועי פחים תלמוד לומר אך חלק מוצאו בתמימים אין שם תמימים נכנסין בעלי מומין מוצאו בטהורין אין שם טהורין נכנסין טמאין אידי ואידי כהנים אין ישראלים לא איבעיא להו טמא ובעל מום איזו מהן נכנס רב חייא בר אשי אמר רב טמא נכנס דהא אישתרי בעבודת ציבור ר' אלעזר אומר בעל מום נכנס דהא אישתרי באכילת קדשים: רבי שמעון אומר וכו': רבי שמעון היכא קאי התם קאי דתנן מי שהחשיך חרוץ לתחום אפילו אמה אחת לא יכנס ר' שמעון אומר אפי' חמש עשרה אמה יכנס לפי שאין המשוחות ממצעיין את המדות מפני הטועים דקאמר תנא קמא לא יכנס ואמר ליה רבי שמעון יכנס: שלא התירו לך אלא משום שבות: היכא קאי התם קאי דקאמר תנא קמא קורשרה ואמר ליה רבי שמעון עונבה עניבה דלא אתי לידי חייב חטאת שרו ליה רבנן קשריה דאתי לידי חייב חטאת לא שרו ליה רבנן:

הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

דאסיא לירי חייב חטאת. (א) גזרה שמה יקשור קשר של קיימא: דלויים. אם אין שם לויים נכנסין ישראלים. אמר רב הונא רב כהנא דכהנא הוא ומסייע כהני. דתני רב כהנא אין אל הפרוכת לא יבא ואל המזבח כו'. יכול [לא] יהו כהנים בעלי מומין נכנסין לבין האולם ולמזבח לעשות ריקועין ולמזבח ת"ל אך חלק. מצוה בתמימים. אין שם תמימים נכנסין בעלי מומין. מצוה בטהורין. אין שם טהורין נכנסין טמאין. ואילו ואילו כהנים יבא ישראלין לא. איבעיא להו טמא ובעל מום איזו מהן נכנס. רב חייא בר אשי אמר רב טמא נכנס דהא אישתרי ליה עבודת ציבור. א' וליעזרו אמר בעל מום נכנס דהא אישתרי באכילת קדשים. מתני' ר' שמעון אומר כל שהיתירי לך חכמים כנור שנפסקה ופליגי רבי שמעון ואמר דצרייתא עונבה ואמר הכא טעמא דמילתא ופליגי אתנא דלעיל ואמר לא התירו דמקדש אלא שבות וזכרתי מיפלה מילתא דרבי שמעון רישא במחשיך מוח לתמוס וסיפא בנימת כנור והכי קאמר רבי שמעון לתנא קמא אע"פ שהקלתי במחשיך מוח לתמוס מחמיר אני בנימת כנור דהתם משלך נמנו לך אצל כאלו לא התירו אלא שבות: קשירה

הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו. פירש קונטרס שזה לתוך דכולי עלמא מכנים שרץ חייב ולענין הולאת טומאה פליגי ותימה דלכאורה איין חילוק דליי מכנים שרץ חייב הוא הדין דמוזר להוליא מוישלחו מן המחנה דכל היכא דקרינן לא יטמאו את משכני קרינן וישלחו ור"כ מנאי טעמא דמתן דלמנר מעזרה לא ונראה דמילתא באפי נפשה היא ולא קאי לדמייה האי דקאמר לעיל כתנאי (א) ופליגי בין דמכנים בין דמוציא להין חילוק דפירשנו אלא לא למסוכי קרא למאן דלמנר חייב ולמאן דלמנר פטור: **אמר ר' שמעון** יכנס. והכי קאמר ליה רבי שמעון לתנא קמא אע"פ שמיקל אני במחשיך מוח לתמוס מחמיר אני בנימת הכנור דהתם לאו קולא הוא אלא משלך נמנו לך וגם כאלו לא נמנו לך אלא משלך דהיינו עניבה דהוה דבר המותר וס' דנטר עד כהא משום דעיי לאסוקי מילי דנמקדש אצל לא צמדינה: **הדרן עלך המוצא תפילין** **וסליקא לה מסכת עירובין**